

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Lenky Matyášové, Ph.D. a JUDr. Viktora Kučery v právní věci navrhovatele: **Mgr. D. Z.**, proti odpůrci: **Ministerstvo zdravotnictví**, se sídlem Palackého náměstí 375/4, Praha 2, v řízení o návrhu na zrušení opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 9. 2020, č. j. MZDR 15757/2020-35/MIN/KAN, vedeném Městským soudem v Praze pod sp. zn. 18 A 83/2020, o nesouhlasu Městského soudu v Praze s postoupením této věci Krajským soudem v Brně,

t a k t o :

K projednání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 18 A 83/2020 **je příslušný** Krajský soud v Brně.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Navrhovatel podal u Krajského soudu v Brně dne 10. 10. 2020 návrh, kterým se domáhal vyslovení neplatnosti hlasování, event. neplatnosti voleb do Zastupitelstva Jihomoravského kraje, konaných ve dnech 2. a 3. 10. 2020. Navrhovatel současně navrhoval, aby Krajský soud v Brně v rámci incidenčního přezkumu zrušil mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 17. 9. 2020, č. j. MZDR 15757 /2020-35/MIN/K.AN. Tímto mimořádným opatřením odpůrce jako správní úřad příslušný podle § 80 odst. 1 písm. g) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění rozhodném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o ochraně veřejného zdraví“), nařídil postupem podle § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 uvedeného zákona k ochraně obyvatelstva a prevenci nebezpečí vzniku a rozšíření onemocnění COVID-19 způsobené novým koronavirem SARS-CoV-2 mimořádné opatření, kterým se s účinností od 18. 9. 2020, 0:00 hodin, zakazuje v bodě 1. všem osobám, s výjimkami osob uvedených v bodě 2. pod písm. a) až z), pohyb a pobyt bez ochranných prostředků dýchacích cest (nos, ústa), jako je respirátor, rouška, ústenka, šátek, šál nebo jiné prostředky, které brání šíření kapének, a to ve všech vnitřních prostorech staveb, mimo bydliště nebo místo ubytování (např. hotelový pokoj), a v prostředcích veřejné dopravy. Mimořádné opatření bylo vydáno formou opatření obecné povahy [srov. § 94a odst. 2 ve spojení § 80 odst. 1 písm. g) a § 69 odst. 1 písm. i) a odst. 2 zákona o ochraně veřejného zdraví] a bylo účinné v období od 18. 9. do 12. 10. 2020.

[2] Navrhovatel v podaném návrhu namítal, že v důsledku existence tohoto mimořádného opatření, jež považoval za nezákonné, došlo k porušení jeho práva volit, a usiloval tedy o incidenční přezkum mimořádného opatření coby opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Navrhoval, aby soud mimořádné opatření odpůrce zrušil.

[3] Krajský soud v Brně prvním výrokiem usnesení ze dne 27. 10. 2020, č. j. 67 A 4/2020 - 121, zamítl návrh navrhovatele na vyslovení neplatnosti hlasování, event. neplatnosti voleb, druhým výrokiem rozhodl o náhradě nákladů tohoto řízení a konečně třetím

výrokem tohoto usnesení vyloučil návrh navrhovatele na zrušení mimořádného opatření k samostatnému projednání. Krajský soud dospěl k závěru, že příslušná okrsková volební komise po navrhovateli oprávněně požadovala, aby kvůli identifikaci navrhovatele jakožto oprávněného voliče sejmul roušku, a pokud to odmítl a okrsková volební komise tak nebyla schopna ověřit jeho totožnost, postupovala správně, pokud navrhovateli neumožnila hlasovat. I kdyby však okrsková volební komise v tomto svém postupu pochybila, nemohlo mít takové ojedinělé pochybení žádný vliv na výsledek voleb, natož aby jejich výsledek hrubě ovlivnilo.

[4] Pokud jde o vyloučení incidenčního návrhu na zrušení opatření obecné povahy k samostatnému projednání, Krajský soud v Brně k tomu v odůvodnění svého usnesení s odkazem na § 101a a § 7 odst. 2 s. ř. s. uvedl, že k posouzení tohoto návrhu není místně příslušný. Místní příslušnost je podle krajského soudu určena sídlem správního orgánu, který napadené opatření obecné povahy vydal, což dle krajského soudu platí s přihlédnutím k závěrům vysloveným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 As 207 /2015 – 46 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), i pro incidenční přezkum. S tím krajský soud vyloučil návrh na zrušení mimořádného opatření s odkazem na § 39 odst. 2 s. ř. s. k samostatnému projednání, aby posléze usnesením ze dne 2. 11. 2020, č. j. 67 A 6/2020 - 16, postoupil tuto věc, se shodným zdůvodněním, Městskému soudu v Praze.

[5] Městský soud v Praze nesouhlasí s postoupením věci Krajským soudem v Brně, a proto dle § 7 odst. 6 věty druhé s. ř. s. předložil věc přípisem ze dne 25. 11. 2020, č. j. 18 A 83/2020 – 22, k rozhodnutí o místní příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu s tím, že místně příslušným soudem by měl dle názoru městského soudu být Krajský soud v Brně.

[6] Městský soud v Praze především připomíná, že soudní řád správní v dílu 7 hlavy II, který je věnován řízení o zrušení opatření obecné povahy, rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Prvním typem je návrh na „abstraktní“ kontrolu, kterým se může domáhat zrušení opatření obecné povahy každý, kdo tvrdí, že byl opatřením obecné povahy zkrácen na svých právech. Druhým typem návrhu je pak návrh na „incidenční“ kontrolu zákonnosti opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., podle něhož pokud je navrhovatel podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 - 36, publ. pod č. 3470/2016 Sb. NSS).

[7] Městský soud považuje za významné, že v posuzovaném případě navrhovatel zjevně usiloval nikoli o tzv. abstraktní přezkum, ale s přihlédnutím k obsahu jeho návrhu právě o incidenční přezkum mimořádného opatření odpůrce, jak nade vší pochybnost vyplývá z bodu 78 jeho návrhu. Ve svém návrhu přitom nenamítal nezákonnost (či neústavnost) napadeného opatření obecné povahy a netvrdil svou aktivní procesní legitimaci pouze v rovině logického konsekventního a myslitelného tvrzení možnosti dotčení jeho právní sféry, jako by tomu bylo u abstraktní kontroly opatření obecné povahy (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, či ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187 /2017 - 264, publ. pod č. 3903/2019 Sb. NSS). Právě naopak, navrhovatel v podaném návrhu poukazoval na jím tvrzený konkrétní zásah do jeho veřejných subjektivních práv, v tomto případě do volebního práva, tvrdil a namítal, že v důsledku aplikace pravidel chování stanovených mimořádným opatřením mu nebylo umožněno realizovat jeho aktivní volební právo, a trval na tom, aby soud v rámci posuzování jeho „primárního“ návrhu na neplatnost hlasování provedl incidenční přezkum předmětného mimořádného opatření odpůrce a toto opatření zrušil. Ani Krajský soud v Brně tento závěr nezpochybnil a ve svých usneseních opakovaně hovořil o návrhu na zrušení daného mimořádného opatření výslovně jako o návrhu

pokračování

na provedení incidenčního přezkumu. Krajský soud nezpochybnil ani to, že u tohoto typu řízení lze návrh na incidenční přezkum podle § 101a odst. 1 s. ř. s. podat. Přinejmenším gramatický výklad předmětného ustanovení ostatně opačný závěr ani *prima facie* nepodporuje (navrhovatel byl jistě přinejmenším formálně oprávněn podat v soudním řízení správním jiný návrh, a to právě návrh na neplatnost hlasování ve volbách, v nichž mu mělo být dle jeho tvrzení hlasování odepřeno).

[8] Krajský soud v Brně přitom své stanovisko o tom, že není oprávněn k provedení tohoto incidenčního přezkumu, opřel výlučně o závěr, že k takovému přezkumu není místně příslušný, tedy své stanovisko založil toliko na úvaze, že místní příslušnost je určena sídlem správního orgánu, který napadené opatření obecné povahy vydal, což dle krajského soudu platí s přihlédnutím k závěrům vysloveným v odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 As 207/2015 – 46, i pro incidenční přezkum. Podle přesvědčení Městského soudu v Praze však Krajský soud v Brně nepřipustně opomenul, že v citovaném rozhodnutí devátý senát Nejvyššího správního soudu především zdůraznil, že o „primárním“ návrhu a o akcesorickém návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy musí rozhodnout jeden a tentýž soud. Devátý senát Nejvyššího správního soudu v tomto ohledu i s ohledem na smysl a účel tohoto typu přezkumu opatření obecné povahy v citovaném rozhodnutí jednoznačně uzavřel, že *„již z toho, že zákon požaduje, že návrh musí být podán společně, je zřejmé, že musí být podán pouze k jednomu soudu. To nepochybně implikuje, že i k řízení je příslušný pouze jeden soud“*. Následně Nejvyšší správní soud v citovaném rozhodnutí se zřetelem k interpretačním nejasnostem posuzoval, který soud bude k rozhodování místně příslušný. Uvedený závěr devátého senátu připomněl Nejvyšší správní soud dle městského soudu též přímo ve vztahu k mimořádným opatřením přijatým v souvislosti s epidemií onemocnění COVID-19 a k problematice jejich incidenčního přezkumu v recentním rozsudku ze dne 19. 11. 2020, č. j. 8 As 34/2020 - 100, bodu 120, k čemuž také zdejší soud dodal, že je zcela nerozhodné, pokud jsou žalované správní orgány odlišné.

[9] Od tohoto závěru však krajský soud podle názoru městského soudu zcela odhlédl a usnesením ze dne 27. 10. 2020, č. j. 67 A 4/2020 - 121, od sebe oba návrhy procesně oddělil, aby pak vyloučený návrh na incidenční přezkum pro tvrzenou místní nepřislušnost postoupil městskému soudu. V důsledku postupu krajského soudu tak má dojít v rozporu se závěry vyplývajícími z jím „aplikovaného“ rozhodnutí Nejvyššího správního soudu k tomu, že o těchto procesně společných a úzce souvisejících návrzích budou rozhodovat dva odlišné soudy, resp. k tomu, že o akcesorickém návrhu na zrušení opatření obecné povahy by rozhodoval jiný soud, přičemž by tak poněkud absurdně činil poté, co již bylo o „primárním“ návrhu navrhovatele na neplatnost hlasování rozhodnuto krajským soudem. Takový závěr je podle přesvědčení Městského soudu v Praze v rozporu se smyslem a účelem realizace incidenčního přezkumu opatření obecné povahy, jenž přitom Krajský soud v Brně ve své rozhodovací praxi v jiných případech sám reflektuje (srov. např. usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 11. 7. 2018, č. j. 67 A 1/2017 – 81).

[10] Městský soud v Praze je přitom přesvědčen, že bylo na Krajském soudu v Brně, aby vyhodnotil, zda bylo v posuzovaném případě nutno se věcně zabývat návrhem na incidenční přezkum, a to s ohledem na jeho akcesorickou povahu, tedy především zvážit, zda je výsledek řízení o návrhu vůbec závislý na posouzení zákonnosti opatření obecné povahy (srov. KÜHN, Z., KOCOUREK, T. a kol. Soudní řád správní. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2019, s. 1104). Pokud by tomu tak nebylo, na což ostatně lze dle městského soudu z obsahu odůvodnění usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2020, č. j. 67 A 4/2020 – 121, usuzovat, bylo na něm, aby návrh na incidenční přezkum mimořádného opatření odmítl pro nedostatek podmínek řízení vyplývajících z § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Městský soud je přitom přesvědčen o tom, že k takovému odmítnutí by byl Krajský soud v Brně místně příslušný. Pokud byl krajský soud

naopak přesvědčen o tom, že výsledek řízení je na posouzení návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy závislý, bylo především třeba, aby byly oba návrhy projednány tímž soudem a aby byl akcesorický návrh na zrušení opatření obecné povahy posouzen v rámci rozhodování o „primárním“ návrhu.

[11] V tomto směru pak Městský soud v Praze podotýká, že závěry vyslovené k otázce místní příslušnosti k vedení společného řízení o „primárním“ návrhu a návrhu na incidenční přezkum v citovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 As 207 /2015 – 46, byly vysloveny v souvislosti se standardními případy incidenčního přezkumu (nejčastěji jde o návrhy na incidenční přezkum aktů územně plánovací dokumentace majících přímý vliv na územní rozhodnutí přezkoumávané v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu), ve vztahu k nimž je lze jistě z důvodů uvedených v citovaném rozsudku akceptovat. Tyto závěry však podle názoru městského soudu není možné bez dalšího, jak učinil Krajský soud v Brně, aplikovat v řízeních ve věcech volebního soudnictví, v daném případě v řízení, v němž se navrhovatel domáhá neplatnosti hlasování ve volbách do krajského zastupitelstva. Městský soud v Praze má za to, že pokud lze incidenční přezkum v tomto typu řízení, tedy v rámci řízení o návrhu na neplatnost hlasování, vůbec vést, měl by jej odchylně od obecných východisek vyslovených Nejvyšším správním soudem s ohledem na specifické rysy volebního soudnictví vést právě ten soud, který je místně příslušný k rozhodování o návrhu na neplatnost hlasování.

[12] Městský soud v Praze tedy uzavřel, že v posuzovaném případě byl spolu s návrhem na neplatnost hlasování podán návrh výslovně označený jako návrh na provedení incidenčního přezkumu opatření obecné povahy ve smyslu § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. Podle přesvědčení městského soudu by měl i se zřetelem k závěrům plynoucím z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 As 207/2015 - 46, o obou těchto návrzích rozhodnout tentýž soud, a to ve společném řízení. Krajský soud v Brně byl podle názoru městského soudu povinen vyhodnotit, zda bylo v posuzovaném případě s ohledem na akcesorickou povahu návrhu na incidenční přezkum vůbec nutno se návrhem na incidenční přezkum zabývat, tj. zvážit, zda výsledek řízení o návrhu je závislý na posouzení zákonnosti opatření obecné povahy, a návrh na incidenční přezkum mimořádného opatření v případě negativní odpovědi na uvedené otázky sám odmítnout. Pokud byl krajský soud naopak přesvědčen o tom, že výsledek řízení je na posouzení návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy závislý, bylo třeba, aby byly oba návrhy projednány tímž soudem a aby byl akcesorický návrh na zrušení opatření obecné povahy posouzen v rámci rozhodování o „primárním“ návrhu. Krajský soud v Brně tak měl v takovém případě buď oba návrhy postoupit městskému soudu, nebo, což Městský soud v Praze považuje za adekvátní, o obou těchto návrzích rozhodnout sám tak, aby byl zachován smysl a účel incidenčního přezkumu opatření obecné povahy.

[13] Městský soud v Praze pro úplnost podotkl, že dle jeho přesvědčení nelze nyní zhojit nedostatky v postupu krajského soudu tím, že bude městský soud nucen zabývat se nyní samostatným incidenčním návrhem na zrušení mimořádného opatření (bez samotného „hlavního“ předmětu řízení; arg. *contradictio in adjecto*), nebo dokonce tím, že by z návrhu navrhovatelem výslovně označeného jako incidenční bylo s ohledem na praktické nesnáze založené postupem krajského soudu v rozporu s explicitně vyjevenou vůlí navrhovatele dovozováno, že jde „ve skutečnosti“ o návrh na abstraktní přezkum opatření obecné povahy, k němuž je městský soud jinak příslušný a o němž standardně rozhoduje.

[14] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem Městského soudu v Praze a shledal jeho nesouhlas s postoupením věci důvodným.

[15] Podle § 101a odst. 1 s. ř. s. „[n]ávrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen.

pokračování

Pokud je podle zákona současně oprávněn ve věci, ve které bylo opatřením obecné povahy užito, podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh, může navrhnout zrušení opatření obecné povahy jen společně s takovým návrhem“.

[16] Podle § 7 odst. 2 s. ř. s. „[n]estano-*li tento nebo zvláštní zákon jinak, je k řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni nebo jinak zasáhl do práv tobo, kdo se u soudu domáhá ochrany. Má-li tento správní orgán sídlo mimo obvod své působnosti, platí, že má sídlo v obvodu své působnosti“.*

[17] Jak již konstatoval městský soud, citovaný § 101a odst. 1 s. ř. s. rozlišuje dva typy návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části. Rozdíly mezi nimi se Nejvyšší správní soud již několikrát zabýval. Prvním typem je „abstraktní“ návrh na zrušení opatření obecné povahy, který může podat každý, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy zkrácen (srov. § 101a odst. 1 větu první s. ř. s.). Druhým typem je „incidenční“ soudní přezkum opatření obecné povahy dle návrhu podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., který je oprávněn podat jen ten, kdo je současně oprávněn podat ve správním soudnictví žalobu nebo jiný návrh ve věci, ve které bylo opatření obecné povahy užito; tento návrh je nutno podat společně se žalobou proti rozhodnutí, nečinnosti nebo zásahu či s jiným návrhem ve správním soudnictví, tj. ve lhůtě pro společně podávaný návrh, a to bez ohledu na lhůtu uvedenou v § 101b odst. 1 s. ř. s. (viz městským soudem citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014 – 38).

[18] Výjimečně se může stát, že v souladu s obecným ustanovením § 7 odst. 2 s. ř. s. o místní příslušnosti soudů rozhodujících ve správním soudnictví (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2012, č. j. Nad 44/2012 - 43) by k řízení o „primárním“ návrhu a o návrhu na incidenční přezkum opatření obecné povahy, pokud by byly posuzovány samostatně, byl místně příslušný jiný soud. Tuto situaci řešil Nejvyšší správní soud právě v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 As 207/2015 – 46, na nějž odkazoval jak Krajský soud v Brně, tak Městský soud v Praze. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí na základě gramatického, systematického, historického a teleologického výkladu citovaných ustanovení dospěl k závěru, že „*místně příslušným k řízení o společném návrhu podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. je soud, který je příslušný k rozhodování o zrušení opatření obecné povahy, ačkoliv tato místní příslušnost není v s. ř. s. výslovně uvedena“.*

[19] Nejvyšší správní soud však dává za pravdu městskému soudu, že Krajský soud v Brně podle uvedeného judikátu Nejvyššího správního soudu, byť se ho v usnesení o postoupení věci dovolával, nepostupoval. Pokud by tak učinil a vycházel tedy z toho, že pro oba návrhy, tady jak pro „hlavní“ návrh na vyslovení neplatnosti hlasování, resp. neplatnosti voleb do zastupitelstva kraje ve smyslu § 90 s. ř. s. a § 53 zákona č. 130/2000 Sb., o volbách do zastupitelstev krajů a o změně některých zákonů, v relevantním znění, tak pro návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s., je místně příslušný Městský soud v Praze, musel by krajský soud oba tyto návrhy odmítnout, neboť podle zvláštního ustanovení § 92 s. ř. s. je návrh ve věcech volebního soudnictví nepřijatelný též tehdy, byl-li podán u věcně nebo místně nepřijatelného soudu (postup dle § 7 odst. 5 nebo 6 s. ř. s. se tedy ve věcech volebního soudnictví neužije, k tomu srov. např. usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2010, č. j. 44 A 95/2010 - 4) a s nepřijatelností „hlavního“ návrhu na neplatnost hlasování či voleb by návrh na incidenční přezkum opatření obecné povahy ztratil jakékoli opodstatnění (k tomu viz dále). Naopak, pokud by se Krajský soud v Brně domníval, že citovaný judikát Nejvyššího správního soudu nelze uplatnit ve věcech volebního soudnictví právě s ohledem na jejich zvláštní povahu, resp. na to, že volební soudnictví, byť je vykonáváno správními soudy v soudním řízení správním, není „správním soudnictvím“ v užším slova smyslu, měl sám o obou návrzích rozhodnout tak, že by nejprve posoudil zákonnost napadeného opatření obecné povahy a v závislosti na tomto posouzení by rozhodl i o návrhu na neplatnost hlasování, resp. voleb.

[20] Krajský soud v Brně však nepostupoval ani jedním z uvedených způsobů, zjevně proto, že, jak vyplývá z odůvodnění jeho usnesení ze dne 27. 10. 2020, č. j. 67 A 4/2020 - 121, nepovažoval otázku zákonnosti napadeného opatření obecné povahy vydaného odpůrcem vůbec za rozhodnou pro své rozhodnutí o „hlavním“ návrhu na vyslovení neplatnosti hlasování, resp. voleb do zastupitelstva kraje. Tento návrh totiž krajský soud uvedeným usnesením zamítl jakožto nedůvodný, aniž by se otázkou zákonnosti napadeného opatření obecné povahy jakkoli věcně zabýval. Je tedy zřejmé, že ve skutečnosti návrh podrobit dané opatření obecné povahy incidenčnímu přezkumu vůbec nepřijal.

[21] Aniž by byl Nejvyšší správní soud oprávněn v tomto rozhodnutí jakkoli hodnotit správnost uvedeného závěru krajského soudu, musí za účelem posouzení otázky místní příslušnosti konstatovat, že Krajský soud v Brně opomněl vyvodit z uvedených svých závěrů patřičné důsledky. Jestliže totiž Krajský soud v Brně rozhodl meritorně o návrhu na vyslovení neplatnosti hlasování, resp. voleb do krajského zastupitelstva tak, že ho zamítl, aniž by se zabýval incidenčním přezkumem současně napadeného opatření obecné povahy, pak chyběly podmínky o dalším řízení o daném návrhu na incidenční přezkum tohoto opatření obecné povahy a krajský soud měl tento návrh současně pro nedostatek podmínek řízení dle § 46 odst. 1 písm. a) ve spojení s § 101a odst. 1 větou druhou s. ř. s. odmítnout, nikoliv ho vylučovat k samostatnému projednání a následně postupovat Městskému soudu v Praze. I za situace, kdy již k vyloučení této věci došlo, je k odmítnutí tohoto návrhu nadále příslušný Krajský soud v Brně (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 2. 2017, č. j. Nad 311/2016 - 58). Naopak, místní příslušnost Městského soudu v Praze, za situace, kdy se jednalo o návrh na incidenční přezkum daného opatření obecné povahy, přičemž řízení o hlavním návrhu již bylo Krajským soudem v Brně pravomocně ukončeno, nelze ze samotného § 7 odst. 2 s. ř. s. ani z jiného zákonného ustanovení dovodit.

[22] Vzhledem k těmto závěrům Nejvyšší správní soud shledal důvodným nesouhlas Městského soudu v Praze s postoupením věci, a proto podle § 7 odst. 6 věty druhé s. ř. s. rozhodl tak, že k řízení je místně příslušný Krajský soud v Brně. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány (§ 7 odst. 6 věta třetí s. ř. s.).

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně, dne 17. prosince 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu